

разрушението на семейството, като негова здрава черупка, сега бѣ останала кжщата. Затова, презъ първитѣ месеци, той, по-дългогодишенъ навикъ, се връщаше рано у дома, четѣше вестници и книги, подреждаше градината, човъркаше и поправяше ту едно, ту друго въ двора, за да се залисва.

Всѣка седмица, вѣренъ на обещанието си, Черногоровъ отиваше на гробищата и тамъ, подредилъ съ цвѣтя гроба ѝ, сжщо като въ градината си чоплѣше и подкастриюваше буйно никнѣшитѣ цвѣтя. Макаръ че пазеше много тежки спомени отъ покойницата, които все по-често да изплаваха въ съзнанието му, сега, когато животътъ, почна да придобива отново своята примамлива прелестъ, Черногоровъ несъзнателно ги смегчаваше и разхубавяваше. Нейното нѣкога обидно недовѣрие, отъ което той страдаше, сега му се виждаше повече смѣшно, дори весело; и цѣлиятъ адъ на ревността, срѣдъ който живѣ дълги години, сега отдалеченъ въ миналото, го караше само да се усмихва печално.

Само споменътъ за едно чудовищно обвинение, когато тя, при леглото на умиращото дете, му бѣ казала, че той чака и него и нея да умратъ, за да заживѣе съ друга жена, винаги го изпълняше съ не поносима мжка и непреодолимо озлобление. Той я виждаше изправена предъ себе си, съ разярено лице, съ хвърлящи пламъци очи и поѣлѣли отъ ядъ устни, отъ които въ нѣкакъвъ мистиченъ бѣсъ излитаха неразумни нападки, звучащи като кошунство. Сърдцето му се свиваше, той търкаше челото си съ ръжката и то се успокояваше, горчиво шепнѣше:

— Господъ да ѝ прости... Господъ да ѝ прости за всичко...

И така преминаха нѣколко дълги години. Черногоровъ посепенно свикна съ новия ергенски,